

DOLLE MINA'S

Klucht in drie bedrijven

door

MEVROUW HOEKSTRA-KLOOSTERHUIS

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **DOLLE MINA'S** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **MEVROUW HOEKSTRA-KLOOSTERHUIS** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **9** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

Personen:

DOETJE GUST, 40 jaar.

SOETJE GUST, 38 jaar.

BRAM BOEREMA, bedrijfsleider, 34 jaar.

LIEN, huishoudster, ± 26 jaar.

ANNEKE, zus van Bram, ± 27 jaar.

SIEBRAND VAN DER VEEN, buurman, 46 jaar.

JAAP, zijn zoon, student, ± 22 jaar.

SIEMEN SMIT, een zwerver, 66 jaar.

NOTARIS.

Decor:

De „goeie" kamer van een grote boerenhofstede. Onder andere een ouderwets buffet of ladenkastje en in het midden 't liefst een grote ronde mahoniehouten tafel op één poot.

Rechts (achter): deur naar hall.

Links (achter): deur naar keuken.

Links (voor): deur naar boven.

In de achterwand: één of twee ruitjes-ramen met gesloten vitrage ervoor.

Persoonsbeschrijving:

DOETJE en SOETJE: zijn een paar ouderwetse wereldvreemde stijve wichten. Lange donkere rokken tot op hun schoenen (met als zij naar buiten gaan al even donkere mantels). Het haar in een knoedeltje met een netje er overheen. Een ouderwets brilletje laag op hun neus, waar zij geregeld overheen kijken. En zo gauw zij iets zeggen, priemt hun kin de lucht in.

BRAM: een knappe vlotte kerel.

LIEN: een bijdehand wicht, dat soms scherp uit kan vallen, maar met een hart van goud.

ANNEKE: een lief pittig meisje in stadse kleren.

VAN DER VEEN: een keurig persoon, vlot in doen en praten.

JAAP: de vrolijke student, die overal de draak mee steekt.

SIEMEN SMIT: een zwerver, maar één met een grote levenswijsheid en een eigen filosofie. Hij hecht niet de minste waarde aan geld.

NOTARIS: deftig. stijf, maar iemand die zich toch ook kostelijk vermaken kan om figuren als Doetje en Soetje.

N.B. Het stuk kan in elk willekeurig dialect gespeeld worden.

EERSTE BEDRIJF

(Als het doek opgaat, zit de notaris aan tafel en trommelt ongeduldig met zijn vingers op het tafelblad. Hij raadpleegt zijn zakhorloge. Dan komt Lien binnen met een kopje koffie op een blaadje)

NOTARIS: Ze zijn laat, Lien. Ik heb geen tijd meer. Ik moet nodig naar mijn volgende afspraak.

LIEN: Tijd voor een vers kopje koffie heeft U toch altijd nog wel, notaris.
(zet dat voor hem op tafel)

NOTARIS: Voor een vers kopje koffie wel, Lien, Maar niet meer om de dames rond te leiden en hun de erfenis in ogenschouw te doen nemen.

LIEN: Denkt U dat ze hier hun intrek zullen nemen?

NOTARIS: Zo vast als een huis. Dat was me meteen al duidelijk toen ik hen van de erfenis op de hoogte stelde. Ze vielen bijna om van verbazing.

LIEN: Kan ik me voorstellen. De boer was helemaal niet van plan hen tot zijn erfgenamen te maken. Hij had een gloeiende hekel aan zijn beide nichten.

NOTARIS: Maar er was nu eenmaal geen testament. Dus zijn zij als enige familieleden vanzelfsprekend de erfgenamen.

LIEN: Maar waarom blijven ze niet op hun eigen gedoetje en verkopen deze boerderij? Dit is toch geen bedrijf voor twee vrijgezelle dames.

NOTARIS: Jij kent hun gedoetje niet, Lien. O heel keurig hoor. Een mooi huisje, een proper boerderijtje. Maar ver van de bewoonde wereld. Je ziet daar nooit een mens. Ze leven daar als twee verloren parkietjes, zonder radio, zonder televisie, zonder krant. Van de wereld en alles wat om hen heen gebeurt hebben ze niet het flauwste benul.

LIEN: Daarom juist moeten ze daar blijven. Wat moeten ze hier?

NOTARIS: Ik zag de tinteling in hun ogen, toen ik ze op de hoogte bracht. Een grote boerderij met knechten en meiden. Midden in de bewoonde wereld. Niet meer achteraf zitten, van alles verstoken. Eindelijk eens kunnen leven, zoals ze hun hele leven stiekumpjes hebben gewenst.

LIEN: Hoe heten die twee tutjes eigenlijk?

NOTARIS: Gust. De dames Gust. Wist je dat nog niet?

LIEN: Gust?! ... Hahahahaha!!!

NOTARIS: Wat valt daarom te lachen?

LIEN: Weet U dan niet was een gust is?

NOTARIS: Nee.

LIEN: Maar dat weet het kleinste boerenkind al.

NOTARIS: *Ik ben geen boerenkind.*

LIEN: Een gust is een droogstaande koe. Geen melk, geen kalfjes.
Nooit bij de stier geweest.

NOTARIS: Hahahahaha ... Ja, onder ons gezegd en gezwegen, zo zijn ze helemaal. Dor. Niet verder vertellen hoor Lien. Tenslotte zijn ze mijn cliënten.

LIEN: O maak U geen zorgen. Maar het is te hopen dat ze weer zo gauw mogelijk ophoepelen, als ze het bedrijf gezien hebben. Wat moeten wij hier in 's hemelsnaam met een paar gusten?

NOTARIS: Kwamen ze nu maar. Ik moet echt weg. Maar als notaris moet ik weten dat ze het bedrijf in ogenschouw hebben genomen.

LIEN (*ziet naar het raam*): Daar komen ze, geloof ik! (*snel naar raam*)
Ja hoor! De gusten zijn in aantocht! (*giert het uit*) Ooooh, niet te geloven!!!

NOTARIS: Lien. beheers je alsjeblieft.

LIEN (*naar notaris toe, stikkend van het lachen*): Dat zijn niet alleen zomaar gusten ... dat zijn gusten uit de vorige eeuw!

NOTARIS: Lien. toch!

LIEN: Met niks erop of eraan!

NOTARIS (*bestraffend*): Lien, het zijn je nieuwe werkgeefsters.

LIEN: O maar als die besluiten hier te blijven, ben ik gauw verdwenen.
(*de hel gaat*) Ik zal ze even hartelijk ontvangen! (*af*)

NOTARIS (*raadpleegt zijn horloge, dan met veel binnenpret*): Dat kan me nog wat worden Gusten ... ik heb nooit geweten dat een droogstaande koe een gust genoemd werd ... (*dan de beide Gusten op. Blijven naast elkaar staan bij de deur; zien over hun briljetjes heen in het rond; dan gaan hun beide kinnen scherp vooruit*)

DOETJE: Zo.

SOETJE: Zo.

(*kijken weer even over hun briljetjes en weer de kin scherp vooruit*)

DOETJE: Zo.

SOETJE: Zo. (*ze zijn potsierlijk gekleed. In het zwart en lang; en een hoed met kersen of bloemetjes*)

LIEN (*op*): Zal ik uw mantel en hoed even aannemen?

DOETJE: Graag.

SOETJE: Graag.

DOETJE: Maar wees er voorzichtig mee.

SOETJE: De mijne is nog van ons moeke.

DOETJE: En de mijne van ons opoe-ke.

LIEN: Ik zal ze op het kapstokske hangen van ons overgroot-moeke.
(*Lien af; en weer begint het spelletje opnieuw. Over hun briljetjes in de rondte kijken en dan kin scherp vooruit*)

DOETJE: Zo.

SOETJE: Zo.

NOTARIS: Ahum ahum.

(kijken dan beiden over hun brilletje naar de notaris en weer hun kin scherp vooruit)

DOETJE: O.

SOETJE: O.

(schommelen dan in hun dikke baaien rokken op de notaris af)

SOETJE *(prijkt hem de hand toe)*: Dag notaris.

DOETJE *(duwt Soetje weg)*: Ik ben de oudste. *(prijkt hem haar hand toe)* Dag notaris. Bent U er al?

NOTARIS: U bent laat, juffrouw Gust.

SOETJE: Dat komt ...

DOETJE: Ik ben de oudste. Dat komt omdat de buschauffeur niet terug kon geven van een gulden.

SOETJE: En toen heeft een dikke meneer ... *(Doetje kijkt haar aan)* O nee, jij bent de oudste.

DOETJE *(knikt)*: En toen heeft een dikke meneer ons een dubbeltje voorgeschoten. *(Soetje knikt)*

NOTARIS: Maar U wist toch dat ik hier op U zat te wachten. U had toch wel een taxi kunnen nemen.

DOETJE *(kijkt hem over haar brilletje aan; dan kin scherp vooruit)*: Een taxi?

SOETJE *(idem dito)*: Een taxi?

DOETJE: Kost handenvol geld.

SOETJE: En Gusten smijten niet met geld. *(schrikt)* O nee, jij bent de oudste.

NOTARIS: Maar na zo'n kapitale erfenis kan er toch wel een taxi af.

DOETJE *(kijkt over haar brilletje in het rond)*: Kapitale erfenis?

SOETJE *(idem dito)*: Kapitale erfenis? ...

DOETJE *(kin scherp vooruit)*: Mmmm

SOETJE *(idem dito)*: Mmmmm..

DOETJE: Het bevalt ons hier.

SOETJE: Ja, het bevalt ons hier.

DOETJE: We blijven. *(ploft op een stoel en zit)*

SOETJE: We blijven. *(idem dito)*

NOTARIS: Het spijt me dames, maar ik moet weg.

DOETJE: Weg?

NOTARIS: Ja, ik had U graag persoonlijk even rondgeleid en U de boerderij en de opstallen en het land laten zien ...

DOETJE: Daar komen we voor.

SOETJE: Ja, daar komen we voor. O nee, jij bent de oudste.

NOTARIS: Maar het spijt me, ik heb nu geen tijd meer. Ik zal Lien vragen of ze mijn taak over wil nemen.

DOETJE: Lien?

NOTARIS: De huishoudster ja.

DOETJE en SOETJE (*kijken elkaar bedenkelijk aan; dan knikkend*): O Juist, ja. Mmmm...

NOTARIS: Lien is zó'n huishoudster!

DOETJE: Ze bevalt ons niet.

SOETJE: Nee.

NOTARIS: Daar zult U dan wel gauw anders over denken.

DOETJE: Te korte rokken.

SOETJE: Te veel bl.... bl....

DOETJE (*verschrikt*): Soetje, sssst!

SOETJE: Juist, zulke dingen zeggen wij niet eens.

NOTARIS: Ik hoor het al. U bent niet veel gewend daar achteraf. Als U hier uw intrek neemt, zult U de dingen wel anders gaan zien.

DOETJE: Nooit.

SOETJE: Nee, nooit.

LIEN (*komt binnen*)

NOTARIS: Lien, je komt als geroepen. Ik moet weg. Als jij de dames even rondleiden wilt en mij mijn jas wilt brengen ...

LIEN: Komt in orde notaris. (*af*)

NOTARIS: Dan laat U mij wel weten of U de erfenis van uw oom aanvaardt of niet.

DOETJE: We hebben al besloten.

SOETJE: We aanvaardden.

DOETJE: En nemen hier onze intrek.

SOETJE: Ja.

NOTARIS: Over dat laatste zou ik nog maar eens nadenken. U kunt het goed verkopen.

DOETJE: We hoeven niet meer na te denken.

SOETJE: We verkopen niet.

LIEN (*op*): Uw jas, uw hoed, uw parapluie.

NOTARIS: Dank je Lien. Nou nogmaals dames, het spijt me, maar het is uw eigen schuld. Had U maar een taxi moeten nemen. Dames, tot genoegen. (*af, gevolgd door Lien*)

DOETJE (*ze zitten beiden stijf rechtop, ieder aan een kant van de tafel*): Zo ...

SOETJE: Zo ... (*kijkt rond, na even*) Dit is nu allemaal van ons, Doetje.

DOETJE (*wipt op*): We kunnen best eens rondkijken.

SOETJE (*wipt haar achterna*): Ja. Mooie spulletjes. Dure spulletjes. Een mooi buffet. Helemaal van notenhout.

DOETJE: Ik mag gerust de la opentrekken. Ook van ons. (*trekt open*)
Oh, allemaal brieven en kaartjes.

SOETJE: Van na ome Klaas zijn sterven natuurlijk. Moeten we die allemaal nog lezen en beantwoorden?

DOETJE: Ben je gek. Staat toch alleen maar in: met innige deelneming.

LIEN (*op*): Zo, daar ben ik weer. En hoe vinden de dames het hier?

DOETJE: Kom jij es hier en hou je schort eens omhoog.

LIEN: Mijn schort? (*doet het*)

DOETJE: Help eens Soetje. (*en samen gooien ze alle brieven en kaartjes erin*)

LIEN: Wat moet ik daarmee?

DOETJE: Verbranden.

LIEN: Maar ze moeten nog beantwoord worden!

DOETJE: Doe nu maar wat ik zeg. Postzegels kosten handenvol geld.

LIEN: Oh, nou eh ... moet je het zelf maar weten. (*af keuken*)

DOETJE (*slaat handen af aan schort en gaat zitten*): Ziezo dat is mijn eerste daad op onze nieuwe boerderij.

SOETJE (*ook zitten*): Wat klinkt dat hè: ONZE boerderij. En wat voor boerderij. De grootste hofstede uit de omtrek.

DOETJE: Nu zijn we MADAME de boerin.

SOETJE: Ja, nu verandert ons leven helemaal.

DOETJE: Maar we blijven zuinig Soetje. Geen rijkdom zonder zuinigheid, heeft ons paake ons altijd voorgehouden.

SOETJE: Ons paake moest wel zuinig zijn; heeft nooit rijkdom gekend.

DOETJE (*bestraffend*): Maar we hadden toch maar een heel mooi huisie. En dat hadden we nooit gehad als ons paake niet zo zuinig was geweest, Soetje.

SOETJE (*in haar schulpje*): Ja Doetje.

DOETJE: Als je dat maar weet.

SOETJE: Ja Doetje ... (*na even, weifelend*) Doetje ...

DOETJE: Mmmm?

SOETJE: Nu krijgen we óók kansen.

DOETJE: Kansen wat?

SOETJE (*korzelig*): Nou kansen, gewoon kansen.

DOETJE: Bedoel je eh ...

SOETJE (*blij om dit begrip*): Ja, dat bedoel ik!

DOETJE: Haal geen onzin in je hoofd, Soetje.

SOETJE (*in haar schulpje*): Oh eh ... Maar eh ... voel jij dan nooit er es wat.

DOETJE: Voelen wat?

SOETJE (*korzelig*): Nou eh gewoon eh ... ach nee, jij bent ook zoveel ouder dan ik.

DOETJE: Twee jaar, dat maakt geen verschil.
SOETJE: Op deze leeftijd wel.
DOETJE: En wat voel jij dan wel eris?
SOETJE (*draait als een verlegen meisje*): Nou eh.... opwellingen, hartkloppingen.
DOETJE: En wanneer voel jij die dan?
SOETJE: Net nog, in de bus, toen ik die dikke man zag, die een dubbeltje voorschoot.
DOETJE: Die dikke man?! En kreeg k daar hartkloppingen van?!
SOETJE: Hij was zo zo zo gespierd Doetje, zo zo ...
DOETJE (*hard*): Jij bent niet goed wijs!
SOETJE (*in haar schulpje*): Oh ...
DOETJE: Dikke man! ... Hij leek wel een eind worst.
SOETJE: Dus jij voelt je te oud om ooit nog es te trouwen.
DOETJE: Niks te oud! Maar ik ben een ordentelijke vrouw.
SOETJE: Ons moeke was ook een ordentelijke vrouw en toch was ze ook ...
DOETJE: Stil toch! ... (*voor zich uit*) Ons lief moeke ... zaliger gedachtenis ...
SOETJE: Weet je Doetje ...
DOETJE: Nee, nee, zeg jij maar niks meer.
SOETJE: En toch zeg ik het! Daar op ons klein boerderijke hebben ze ons nooit zien staan, de mannen bedoel ik ... en daarom dachten wij: we willen niet eens. Maar we wilden wél, we kregen alleen geen kans.
DOETJE (*voor zich uit, dromerig*): Misschien heb je gelijk.
SOETJE: Ik héb gelijk. Maar nu zien ze ons wel Doetje. Iedereen wil wel een rijke boerin.
DOETJE: O, pas toch op je geld! Want daar is het hun om te doen.
SOETJE: Daar ben ik zelf bij. Ik houd de knip. Maar 's nachts Doetje...
DOETJE: O, houd toch stil. Daar mag je niet eens aan denken.
SOETJE: Ons moeke heeft toch ook met pa ...
DOETJE: Ik wil geen kwaad woord over ons moeke horen. Zie je, dat is de verderfelijke invloed al van die meid met haar bloot bloot.
SOETJE (*onschuldig*): Maar het hoort er toch bij Doetje.
DOETJE: Ach zwijg toch, je lijkt wel een puber. Je bent altijd een moeilijk kind geweest. Nooit tevreden, altijd opstandig en tegen de draad in. Ik heb wat met jou te stellen gehad.
LIEN (*op*): Zo, en nu willen jullie zeker wel koffie, hè?
DOETJE: Heb jij geen rok?
LIEN: Wat heb ik dan aan?
SOETJE: Da's een afdroogdoekje.

LEEN: O, is het hier om die tijd! Nou, we leven hier modern hoor. Je ziet hier niet anders.

DOETJE: Daar zullen we dan eens gauw verandering in brengen. Hoelang ben jij hier al?

LIEN: Ongeveer een half jaar. Ik ben hier gekomen, toen uw tante stierf.

SOETJE: Is dat alweer een half jaar geleden? Dat zou je ook niet zeggen, Doetje.

DOETJE: Nee, en nu is oom Klaas ook al weg.

SOETJE: Ik herinner het me nog als de dag van gisteren, dat oom Klaas op ons erfje kwam na de dood van tante, om te vragen of wij hier bij hem in wilden trekken.

DOETJE: Maar wij waren niet gek. Zo'n vieze ouwe man verzorgen zeker!

LIEN: Een vieze ouwe man???

SOETJE: En een bullebak was ie ook. Wij waren niet van plan om ons door hem te laten afblaffen.

LIEN: Maar U vergist zich!

DOETJE: Razend was ie, omdat we neen zeiden. Hij plofte zowat.

SOETJE: Niets, geen cent zouden we van hem erven. Geen cent!

DOETJE (*trionfantelijk*): En nu zitten we hier.

SOETJE: Als madame de boerin. (*beiden zitten als trotse bezitsters*)

DOETJE: En als jij morgen geen lange donkere rok aan hebt, vlieg je er uit.

LIEN: Nou, dan vliegen we maar, hè.

SOETJE: Ze is nog brutaal ook, Doetje.

DOETJE: Dat hoor ik heus wel, Soetje. Dat hoeft jij me niet te zeggen. Ik ben de oudste.

LIEN: Wilt U misschien dat ik nu meteen al vlieg?

DOETJE: Je houdt je brutale mond. Je blijft hier totdat wij je opzeggen. Alles volgens de reglementen.

SOETJE: Juist.

LIEN: Mag ik U dan nog even zeggen, dat die oom Klaas van U een hele fijne man was. Ik laat mijn vroegere werkgever niet door U beledigen. Ik heb hem een half jaar verzorgd en nooit één onvriendelijk woord.

DOETJE: Omdat je korte rokken droeg, zeker.

LIEN: Omdat ik een hart had voor die man. Maar jullie hadden geen hart. Jullie hebben hem weg gestuurd.

DOETJE: Jij moet op je woorden passen.

LIEN: Ik neem nooit een blad voor de mond.

SOETJE: En ook niet voor je benen.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto